

koord dat uiteindelijk de gehele schepping zal vullen met zijn altijddurende harmonie. Verzoening³¹ kon niet los van rechtvaardigheid, verlevendiging niet zonder het ophouden van zonde. Zonde, zoals we hebben gezien, kleeft aan degenen die stervende zijn. Zou niemand stervende zijn zou er geen zonde zijn. Dus, wanneer allen zullen worden verlevendigd, wanneer de dood wordt afgeschaft, moet zonde volkomen afwezig zijn.

Dat heerlijke slot zal worden gebaseerd op een volledige zuivering van Gods omgang met zonde. Het feit dat Hij het heeft gebruikt om Zijn genadige opzet uit te voeren vereist ook dat Zijn houding er tegenover volledig duidelijk wordt, anders zouden Zijn schepselen zich kunnen voorstellen dat Hij het goedkeurt en voorstelt om het een permanente plaats in het universum te geven. Dit is de aanklacht die nu tegen ons wordt ingebracht, zodra we erkennen dat alles van God is. Maar deze indruk zal niet mogelijk zijn gedurende de laatste twee eonen. Trouwens, het is heel goed mogelijk dat wij nu net op de drempel staan van de grote gerichten die Gods houding ten opzichte van zonde laten zien.

Dit kan kernachtig worden geïllustreerd met een schoolbord. Het is wenselijk dat de achtergrond, bij gebruik van een wit krijtje, volkomen zwart is. Zo lang het nog grijs is, is er nog niet voldoende contrast om de witte letters te tonen. Het loont om verflaag over verflaag aan te brengen om dit te bereiken. Meer dan dit, is echter nutteloos verlies. Verf van centimeters dik is niet zwarter dan een dunne film. Zo verft God ook een zwarte ondergrond voor de vertoning van Zijn genade. Dit is noodzakelijk. Meer dan dat is nutteloos en weezinwekkend. De twee eonen die bijna voorbij zijn, voldoen als achtergrond. De grootste vertoning van genade is bereikt. Nu is gericht aanstaande, wat zal aantonen dat God geen behagen in zonde heeft, welk gebruik Hij er ook van maakt. Juist de noodzaak voor de verwerping van zonde laat zien dat het in Zijn procedure was ingesloten, en een deel uitmaakt van Zijn opzet.

³¹reconciliation

14 De Overdracht van Zonde

HOE KOMT HET DAT Adams zonde het ras geruïneerd heeft? Wat is het dat wordt overgedragen en al zijn afstammelingen tot zondaars maakt? Het is verrassend hoeveel wanklankige theorieën worden aangeboden tot verklaring van dit feit. Er worden op zijn minst zes bij name herkend in theologische werken, toch wordt het toegegeven dat niet één ervan bevredigend is. Alle zijn gebaseerd op het misverstand en misvertaling van één enkele uitdrukking. Corrigeer deze en op het hele onderwerp valt helder licht. Moeilijkheden verdwijnen als sneeuw voor de zon.

In Romeinen 5:12 lezen we dat “door één man de zonde binnentrad in de wereld, en door de zonde de dood, en zodoende de dood doorkwam tot de gehele mensheid, *waarop* allen zondigden ...” De gewone weergave, “*omdat* allen hebben gezondigd”, draait de richting van de goddelijke verklaring van het handelend principe om en heeft geleid tot een radicale misvatting van de waarheid over zonde. De misvatting is vrijwel dezelfde als die welke door de evolutie gemaakt wordt, die de schepping verwacht met de huidige koers van de natuur. Het is waar dat de dood de wereld binnen kwam door een zonde in het begin, maar het is niet waar dat zonde de bron is van de dood voor Adams afstammelingen. In hun geval is het *de dood* die wordt overgeërfd, en dit maakt dat ze niet slechts eenmaal zondigen, maar dat ze als zondaars worden gegrondvest.

We kunnen het verschil tussen — zonde als een enkele daad en het feit van zonde — in Adams geval erg duidelijk zien. Laten we eens zeer nauwkeurig aandacht schenken aan de straf die God aan Adams overtreding verbond. “In de dag dat je ervan eet zal je de dood sterven”. (Gen 2:17). Er wordt geen woord gezegd over een verandering in zijn natuur. Het enige dat de straf oplegde was een tweevoudig binnenbrengen van de dood. Het Hebreeuws voor “(voor)zeker sterven” wordt gewoonlijk gegeven als “de dood zal je sterven”.¹⁶ De huidige staat van onderzoekingen in Hebreeuwse grammatica leidt ons tot het weergeven ervan als “de dood zal je sterven”

¹⁶N.B. Er is een opmerkelijk verschil tussen de vertaling van Gen. 2:17 van het NBG en de Staten Vertaling.

letterlijk: “te sterven zal je stervende zijn”, wat in harmonie is met de feiten en de nu herstelde waarheid. Adam was *stervende*: het proces dat voortdurend door zijn leven werkte; *te sterven*: het feit was de climax ervan aan het eind. Deze interpretatie wordt volledig bevestigd, niet slechts door de ervaring van Adam, maar tevens door die van geheel zijn nageslacht. De mensheid is nu een stervend ras. Hun levens culminereren niet alleen in de dood, maar ze worden vanaf de geboorte tot aan het uiteenvallen door de geleidelijke werking van de dood verzwakt.

Toen Adam zondigde en de trieste gevolgen van zijn overtreding zag, waarom stopte hij niet met zondigen? Waarom leerde hij de les niet die zijn ene overtreding leerde? We ontdekken dat Adam, in plaats van volgende fouten te ontvluchten, doorlopend meerdere fouten maakte. Eén zonde grondvest, in zichzelf, geen zondaar, maar de éne zonde van Adam leidde duidelijk tot zijn zodanig worden. De dood trad binnen door de ene zonde, en *de dood* was het die hem een verstokte zondaar maakte. Hij had niet langer een verleiding van buiten nodig. Hij had geen verbod van God nodig. Alles wat hij deed werd in verkeerdheid gedaan, eenvoudig omdat hij de levenskracht had verloren die hem op het rechte pad kon houden.

Het is niet *zonde* maar *dood* die doorkwam tot de gehele mensheid. Alle inspanningen om te verklaren hoe zonde doorkwam, die de dood niet als medium van overdracht herkennen, leidt mensen tot ploeteren met gedachtingen in doolhoven op drijfzand, waaruit de meest eminente theologen geen uitweg hebben gevonden. Adam werd echter niet bedreigd met het worden tot zondaar als hij zondigde. Hij werd gewaarschuwd dat het *de dood* zou brengen. En deze dood was het die hem tot zondaar maakte. Met zijn nageslacht evenzo. Ze erven sterfelijkheid over, een sterven dat eindigt in de dood, een levenskracht ontnemend proces. Ze worden geboren om te sterven, en dit is het dat hen van daden van rechtvaardigheid uitsluit. Dit is het dat hen als zondaars grondvest. Dit is de “verdorvenheid” die maakt dat mensen tegen geweten en natuur in gaan.

Het is niet *zonde* maar *dood* die “doorkwam aan de gehele mensheid”. En dit is niet “omdat” allen zondigden. Laten we eens kijken hoe absurd dit is. De dood komt, volgens deze stelling, niet totdat mensen gezondigd hebben. Toch kan een kind sterven voor het bewust wordt. De zonde waarover hier gesproken wordt is de daad, niet het feit. Om de daad van zonde als

vorm in elke voorkomst en het zal duidelijk zijn dat het altijd toepasselijker is, er nog van afgezien dat het in elke passage past. Het punt is hier niet louter de eliminatie van zonde, maar een manifestatie van Gods aversie ervan. Hij behandelt het op zo’n manier dat Zijn afschuw wordt getoond. In de termen die door de Authorised Version worden gebruikt, Hij *wijst zonde af, veracht, verijdelt en verstoot*³⁰ haar.

Dit zicht op de verwerping van zonde is in nauwe overeenstemming met onze ontdekking dat zonde te wijten is aan de werking van de dood. Maar het offer van Christus heeft leven gebracht, overvloedig leven, en dit zal de werking van de dood tegengaan. Dit is vandaag waar, maar de Hebreënbrieff handelt slechts over Israël. In de goddelijke rekening wordt het Offer spoedig gevolgd door het komen van Christus, even als de tabernakel slechts een paar stappen verwijderd was het altaar. De huidige genade-tijd was een geheim, waarmee niet moet worden gerekend. Het Offer wordt dan snel gevolgd door de komst van de Messias. De eonen der eonen zijn het toneel van leven. Aan het begin ervan zullen allen die van Christus zijn verlevendigd worden. Een groot deel van de bevolking van de aarde zal onsterfelijk zijn. Vandaar dat ze niet kunnen zondigen. De overvloedige levenskracht van de laatste twee eonen zal de verwerping van zonde bekrachtigen.

DE VERWERPING VAN ZONDE

Met de bevestiging van de hier gepresenteerde uiteenzetting, gaat het betoog van de Hebreënbrieff verder met de twee verschijningen van Christus uiteen te zetten, eenmaal de zonde dragend en dan los van zonde, eenmaal als lijdend en daarna als Redder. De tijd ervan is duidelijk. Eén refereert aan het kruis, de ander aan het koninkrijk. De redding waarvan door de profeten wordt gesproken, het nationale herstel van Israël, sluit altijd de verwerping van zonde in. Dat is wat leidt tot de politieke rechtvaardigheid en wereldwijde vrede van het duizendjarige tijdperk. Over zonde, in al zijn vormen, zal de wenkbrouwen worden gefronst, of het nu in principe of in praktijk is.

De verwerping van zonde is slechts één van de lagere noten in het ak-

³⁰rejects, despises, frustrates, casts off

VERWERPING

De weergave *put away* “weg doen” in Hebr. 9:26 wordt soms moedig verdedigd. Het is slechts nodig om een lijst te geven van al de verschillende weergaven van dit woord, in zijn vier vormen, om een ieder te overtuigen dat het noch exact noch volledig is. Deze vorm van het woord is een zelfstandig naamwoord en wordt weergegeven met *disannulling* (annul = te niet doen) (Hebr. 7:18) in zijn enige andere voorkomst. Voor het werkwoord gebruikt de A.V. *reject, despise, frustrate, bring to nothing, disannul* (afwijzen/afslaan, verachten, verijdelen, vernietigen, te niet doen), en *cast off* (afwerpen). Een ander zelfstandig naamwoord wordt weergegeven als *wicked* (NBG: zedeloze, SV: gruwelijke). Het bijvoeglijk naamwoord is zowel *iets onwettigs* als *verfoeilijk*. Opdat allen dit voor zichzelf kunnen bestuderen, geven we een complete lijst van de weergaven van de Staten Vertaling (vergelijkbaar met de Authorised Version) van het werkwoord en het zelfstandig naamwoord dat hier wordt gebruikt.

Staten Vertaling, *atheteō*

- Mk. 6:26 wilde hij haar (hetzelve) niet *afslaan*
7:9 gij *doet* (zeker) het Gods gebod te *niet*
Lu. 7:30 wetgeleerden hebben de raad Gods ... *verworpen*
10:16 wie u *verwerpt*, die *verwerpt* Mij; en wie Mij *verwerpt*, die *verwerpt*
Dengene die Mij gezonden heeft
Joh. 12:48 Hij die Mij *verwerpt* en Mijn woorden
1Co. 1:19 het verstand der verstandigen zal Ik *te niet maken*.
Gal. 2:21 Ik *doe* de genade Gods niet *te niet*;
3:15 dat bevestigd is, *doet* niemand *te niet*
1Th. 4:8 Zo dan die (dit) *verwerpt*, *verwerpt* geen mens
1Ti. 5:12 zij (haar) eerste geloof *hebben te niet gedaan*.
Heb. 10:28 Als iemand de wet van Mozes *heeft te niet gedaan*,
Jud. 8 verontreinigen het vlees, en *verwerpen* de heerschappij

Staten vertaling, *athetēsis*

- Heb. 7:18 want de *vernietiging* van het voorgaande gebod, geschiedt
9:26 om de zonde *te niet te doen* door Zijnszelfs offerande

Een ieder die deze passages met aandacht leest zal zien dat het niet een louter onemotioneel opzij-zetten of weg doen is, maar er een gevoelsconflict bij insluit. Dit hebben we geprobeerd om uit te drukken met de weergave *repudiate*, dat is *verwerpen* en *verwerping*. Vervang deze betere

reden te geven waarom de dood doorkwam aan de gehele mensheid vertelt ons niet hoe zonde is overgebracht. We verlangen te weten waarom we de eerste daad van zonde plegen en alle die daarna volgen.

Dit gedeelte wordt vaak verdraaid om te lezen: “Omdat allen gezondigd hebben *in Adam*”. Dit mag dan enige waarheid in zich hebben, maar zo’n betekenis kan niet uit de woorden worden geperst. Het moet er worden ingelegd. “Allen zondigden” is een uitermate simpele, vanzelfsprekende uitspraak, die geen uitleg nodig heeft noch een theorie om haar te ondersteunen. Dat is niet zo met “allen zondigden in hem”. Dat moet verder verklaard worden door de doctrine van “federale hoofdschap” en brengt eindeloze problemen betreffende de leeftijd van verantwoordelijkheid met zich mee, het “verenigd hoofdschap” van Christus, etc., etc. De uitdrukking “omdat” kan nooit rechtmatig uit het Griekse OP-WELKE, *waarop* worden gehaald. Dit wijst naar het effect niet naar de oorzaak. Allen zondigden omdat de dood werd doorgegeven aan allen.

Hoe eenvoudig en bevredigend is het als we dit juist lezen! De dood werd doorgegeven aan de gehele mensheid, *waarop* allen zondigden. De *dood* is het kanaal van de zonde. De dood kwam door aan de gehele mensheid. Alle mensen zijn sterfelijk. Zonde is een bijproduct van sterfelijkheid. De overdracht van de dood door verwekking presenteert geen probleem. Het is eenvoudig het gebrek aan voldoende leven, een tekort aan levenskracht, ... van alles wat stroomt vanuit het overvloedig leven. We zijn losgemaakt van de Bron van leven, mensen wordt de toegang tot de boom des levens ontzegd. Ze missen, derven, de heerlijkheid van God.

Laten we niet voorbijgaan aan de eenvoudige les en het opvallende contrast dat gevonden wordt in Adams eerste zonde en zijn verdere leven van zonde. We weten dat de eerste zonde van buiten kwam. Maar de verleiding werd niet herhaald. Adam zou waarschijnlijk geen tweede maal bezwijken zijn. Desalniettemin, bleef Adam zondigen. Hij deed vergeefse pogingen zijn schaamte te verbergen. Hij kroop weg voor Jahweh. Hij voelde zichzelf een zondaar. Geen enkele oorzaak kan worden gevonden voor zijn levensloop behalve de woorden van Jahweh. De straf voor zijn zonde was *de dood*. De dood bracht zijn uitwerking vanaf de dag dat hij van de verboden vrucht at. En deze dood was het die hem leidde van één zonde tot al de volgende, zodat de zonde niet slechts een opzichzelfstaande daad was,

gedaan en verdwenen, maar een aanwezig feit, vol trieste aandrang.

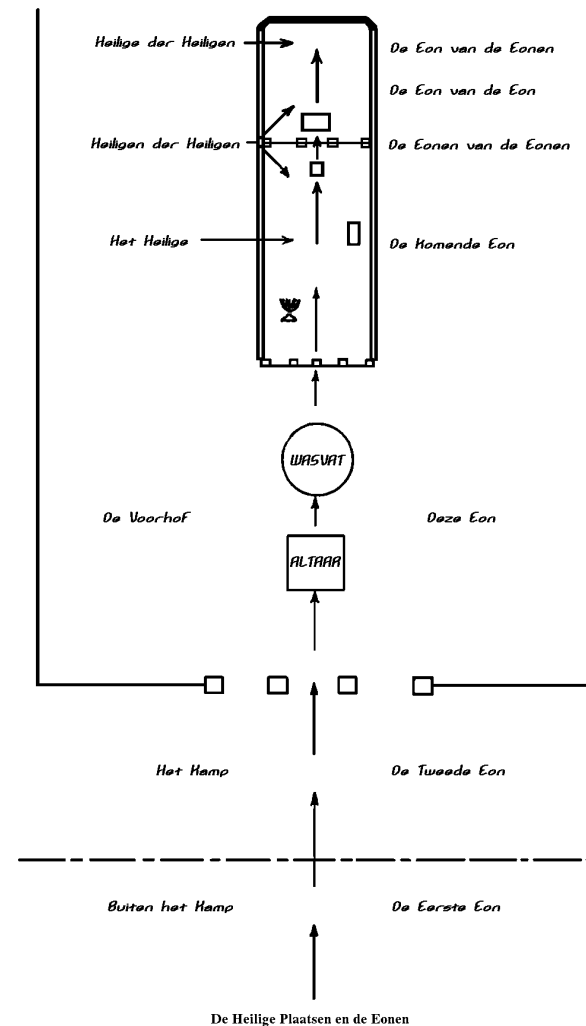
Er is geen schriftuurlijke waarborg voor enige verandering in Adams natuur. God was erg duidelijk. Wat op het spel stond was *leven*. Het was niet nodig tot Adam te zeggen dat hij een zondaar zou worden, want dat is ingesloten in de dood. Adam werd precies gelijk aan zijn afstammelingen toen de dood eenmaal was binnengekomen.

We weten allemaal dat zonde tot de dood leidt. Maar dat de werking omkeerbaar is, zodat dood de oorzaak wordt, niet louter van daden van zonde, maar van de praktijk en het principe van dat wat ons zondaars maakt, is praktisch verloren gegaan omdat onze vertalers daar geen ruimte voor lieten als ze er iets aan konden doen. De apostel vertelt ons dat zonde heerst *in* de dood (Rom 5:21), maar ze veranderen dit in *tot* de dood, alzo is de zin en de beeldspraak in één klap verloren gegaan. Dood is de ruimte van zijn invloed, het enige terrein dat hulde betuigt aan zijn afschrikwekkende tirannie.

Laten we aan de kracht van deze beeldspraak niet voorbijgaan. Waar dood is, daar is zonde oppermachtig. Het proces van sterven dat we leven noemen, produceert die voorkeur tot fouten maken welke zonde genoemd wordt, en stelt allen onder de absolute almacht van Zonde. Afgezien van een nieuw *leven* kan geen zondaar ontsnappen aan dienstbaarheid aan deze meester. Vandaaruit lezen we het heerlijke contrast: “Evenzo, zou ook Genade heersen, door rechtvaardigheid, (naar binnen) in *leven* eonisch door Jezus Christus, onze Heer” (Rom 5:21).

We drukken de absolute tirannie van Zonde in zijn eigen terrein, de dood, niet alleen voor zijn eigen belang, maar om het veel machtiger feit te onderstrepen dat ook Genade een tiran is, geen zier onzekerder onderbouwd dan Zonde. Och, dat de heiligen slechts deze reikwijdte zouden aanvaarden en buigen voor die weldoende tirannie! Wij allen laten de heerschappij van de Zonde toe, maar hoe weinigen verheugen zich in de Genade die dat volkomen opzij zet?

Wanneer we eenmaal het sterke verband tussen dood en zonde en de vitale band tussen leven en rechtvaardigheid hebben gemaakt, zullen vele gedeelten van de Heilige Schrift meer licht krijgen. Leven, eonisch leven, is praktisch synoniem met redding van zonde. Leven en onbederfelijkheid gaan hand in hand (2 Tim 1:10). Degenen wiens namen staan in het boek des

kele heilige plaats. Waarom zou dan “de eon der eonen” niet een enkele eon zijn? De uitnemendheid van het heilige der heiligen ligt in zijn relatie met de andere heilige plaatsen. Evenzo ligt de uitnemendheid van de eon der eonen in het zijn van de vrucht en oogst van de voorafgaande eonen. De verwarrende vertalingen en uiteenzettingen die de waarheid der eonen voor ons verbergen zou nooit worden getolereerd als ze werden toegepast op zulke tastbare voorwerpen als de tabernakel en de tempels.

We lezen dat de hogepriester “de heiligen der heiligen” binnenging (Hebr. 9:25). De meeste van de manuscripten lezen eenvoudig “de heiligen”, of heilige plaatsen. Slechts de corrector van de Sinaïticus bewaard deze lezing. Een zo ongebruikelijke en moeilijke lezing kan gemakkelijk vervallen, zodat er erg weinig bewijs nodig is om het vast te stellen. Wanneer we deze uitdrukking vergelijken met de parallel van de eonen — de eonen der eonen — kunnen we niet anders dan getroffen worden door hoe passend dat is. Evenals de laatste twee eonen “der eonen” zijn, evenzo zijn de twee heilige plaatsen “der heiligen”. Ze worden het meest geheiligd van alle heilige plaatsen, waaronder we de voorhof zeker moeten insluiten, als we het kamp ook niet daaraan moeten toevoegen, dat ook een mate van heiligheid had, bepaalde offers die met zonde te maken hadden werden immers buiten de grenzen ervan verbrand.

Evenals het altaar van offerande de *plaats* was waar zonde werd behandeld, zo was het offer van Christus de *tijd* wanneer zonde werd verworpen. Het koperen altaar was in de voorhof, en Golgotha was in de huidige eon. Zou de zondaar in staat zijn geweest de goddelijke aanwezigheid in die dagen binnen te gaan, in zijn nadering tot God zou hij zijn zonde bij het altaar laten, en die zou niet langer in aanmerking worden genomen voor het afsluitende deel van zijn weg naar de tabernakel, en door de heilige plaatsen. Zo is het dat zonde wordt verworpen voor de afsluiting van de eonen. Deze afsluiting ving aan toen Christus tot Zondoffer werd gemaakt. Had de natie de afkondiging van het koninkrijk niet afgewezen, zou er slechts een korte tijd zijn geweest tot de aanwezigheid van Christus, evenals er slechts een paar stappen waren naar de deur van de tabernakel. Wanneer Hij op het toneel komt zal zonde worden onderdrukt als nooit tevoren. Zijn heerschappij zal het van de aarde wegbannen.

levens hebben geen deel aan de tweede dood (Opb. 20:15). De opstanding des *levens* sluit een uitredding van alle straffen en beperkingen der zonde in zich in. Leven in Christus is alles wat we nodig hebben. Zonde, droefheid en lijden zullen voor ons ophouden wanneer we levend gemaakt worden. Wanneer de dood is afgeschaft, zal zonde zowel als feit als als daad, uit het universum gebannen worden.

Datgene wat onze Heer en Redder in het bijzonder onderscheidde van degenen rondom Hem, was het bezit van overvloedig leven. Ze waren sterfelijk, afdrijvend naar hun graven. Hij was zo doordrongen met leven dat Hij Zijn levenskracht kwistig kon geven aan anderen. Zouden zij een lepra-lijder aanraken, ze zouden onrein zijn. Zijn aanraking zou de lepra reinigen. Zo overvloedig was Zijn levenskracht dat Hij niet alleen de verwoestingen van de dood terughield voor uiteenvalling, maar werkelijk een ontbindend lijk tot het leven terugriep. De eerste Adam werd een levende ziel; Hij was een leven-mede-delende Geest.

Slechts wanneer we ons realiseren dat de intense levenskracht van de Zoon van God de basis was van Zijn zondeloosheid en rechtvaardigheid en heiligheid, komen we in de positie om te overdenken wat de verschrikkelijke betekenis van Zijn dood was. Omdat de dood niet in Hem werkzaam was, zou Hij nooit hebben mogen sterven. Slechts zijn eigen vrijwillige daad en het geweld van Zijn vijanden konden de portalen van de dood voor Hem openen. En het was niet de dood alleen maar vooral de bijkomende consequenties die Hij vreesde. Deze waren het die druppels bloed uit zijn wenkbrauw trokken, die zetten Zijn wil tegen die van Zijn Vader op (Lukas 22:42-44).

Door te sterven werd Hij (tot) zonde gemaakt. Van de zonden van anderen had Hij geleden terwijl Hij in contact kwam met hun levens, maar zonde kon nooit Zijn eigen hart binnengaan. Hij kende het niet. Hij moest tot zonde worden gemaakt. Hoe kon dit bestaan? Precies als zonde tot ons komt, door Zijn dood. Drie vreselijke uren lang, terwijl duisternis het toneel in een doodskleed hulde, werd Hij door God verlaten, vanwege zonde. De verschrikkelijkheid hiervan kan nooit door ons worden gerealiseerd, die weinig anders dan zonde gekend hebben.

Het lijden van de Zoon van God is niet ons onderwerp op dit moment. Alles waarop we willen wijzen is het kanaal waardoor zonde wordt over-

gebracht. Zonde komt niet alleen tot *ons* door de dood, maar evenzo kwam dat tot Hem, toen Hij die teniet deed. Christus werd (tot) zonde gemaakt, niet in Zijn leven, maar in Zijn dood. Hij kon niet eens één zonde plegen, nog minder tot zonde gemaakt worden tijdens het meedelen van overvloedig leven. Het was slechts toen Hij het aflag op Zijn Vaders bevel, en het rijk van de dood binnenging, dat de zonde Hem kon aanraken. Zo was het dat Hij (tot) zonde gemaakt werd.

De heerlijke harmonie van deze fundamentele waarheid met Gods grote eindresultaat zal duidelijk zijn aan allen die geloven in de afschaffing van de dood en de verlevendiging van allen. Als zonde slechts kan werken door middel van de dood zal het zeker verdwijnen wanneer de dood in rook opgaat. Het zal geen kanaal meer hebben waardoor het mensen kan bereiken en geen ruimte waarin het werkzaam kan zijn. Alles wat er van over zal zijn, zal de heerlijke opluchting van haar afwezigheid zijn, en de diepe, duurzame waardering van de liefde die haar kon gebruiken om zijn overweldigende vloed van genegenheid te ontsluiten (2 Tim 1:10, 1 Cor 15:22).

al zijn verdeeldheid en gebrek aan geestelijke voeding. Een verenigde natie zal Gods zorg in Zijn aanwezigheid genieten.

Het gouden altaar van verering zal zijn zoete geur door die eon van zegen omhoog doen zweven, zoals nooit tevoren bekend is geweest. De lofpsalmen zullen hun volle uitdrukking vinden wanneer Davids grotere Zoon regeert en voorgaat als de grote Priester van Zijn volk.

Maar de heilige plaats is niet de heiligste van alle. Er is nog een ander gordijn dat zulk een majesteit verbergt als gereserveerd is voor de allerhoogste manifestatie van God in dit systeem. Hetzelfde is waar van de corresponderende eon. Het millenium is op geen enkele manier de laatste eon of de meest heerlijke. Dat is waar van de volgende eon, de dag van God. En het meest opvallende kenmerk van dat weergalozes tijdperk is de aanwezigheid van God Zelf, evenals dat de kronende heerlijkheid van het heilige der heiligen is in de tabernakel en de tempel.

Het pad tot de aanwezigheid van God is het gemeenschappelijke doel in de rangschikking van de eonen en het tabernakel model. Het onderscheid tussen hen is als het verschil tussen de titels Elohim en Jahweh. Eén behandelt het probleem vanuit het standpunt van de tijd, de andere ziet het in ruimte. Jahweh is de eonische God. Hij maakte de eonen de snelweg van de tijd, het ras de aanwezigheid van de Shekinah binnen leidend. Elohim rangschikt een waarneembaar, materieel systeem met de tabernakelstructuur in het centrum, om dezelfde waarheid te onderwijzen. Geen wonder dat er zulk een opmerkelijke overeenkomst tussen hen is.

Een erg belangrijke les kan worden geleerd vanuit de termen die worden gebruikt om de heilige plaatsen te omschrijven. Wanneer we de eonen behandelen wordt ons vaak verteld dat “de eonen van de eonen” een poging is om oneindigheid uit te drukken, “eewigheid der eeuwigheden”, “eeuwigheden der eeuwigheden”, “in alle eewigheid”, etc. Als we deze uitdrukkingen overzetten van tijd naar ruimte, kunnen we gemakkelijker zien hoe weinig grond er is voor zulke uitleggingen. “De heiligen der heiligen” wordt niet verstaan als “heiligen stapelend op heiligen” maar heilige plaatsen bij uitstek heilig gemaakt in relatie tot andere heilige plaatsen. Alles binnen de voorhof was heilig. Maar de twee plaatsen binnen het gebouw waren “de heiligen der heiligen” — het meest heilige van alles.

“Het heilige der heiligen” wordt algemeen en juist verstaan als een en-

zowel als in tijd worden we behandeld op een duidelijk te onderscheiden manier.

Het tabernakel en tempel systeem reikt nooit terug tot in de eerste eon. Het is altijd *vanaf* de nederwerping. Het had dus geen rechtsbevoegdheid voorbij de begrenzingen van de legerplaats. Het is in essentie, zowel in tijd als in ruimte, een uitverkoren, exclusieve, beperkte regeling, net als Israëls plaats binnen de eonische tijden.

De tweede wereld of eon, vanaf de nederwerping tot de vloed, is het toneel van zonde, zonder middel van bedekking of reiniging. Evenzo was de legerplaats bevolkt met zondaars wiens enige toevlucht was om daardoor het heilige, omheinde terrein in te gaan, als zij God wensten te naderen of hun zonden wilden te vereffenen.

De derde of centrale divisie is de voorhof van de tabernakel, die zeker het meest suggestief voor de huidige wereld of eon is. Het bronzen altaar, dat allerhoogste type van de dood van Christus, herinnert ons eraan dat deze huidige wereld of eon geheiligd is door het grote Offer, dat het ook mogelijk maakt om in de achterliggende heilige plaatsen binnen te gaan. In deze eon, boos als hij is, staat het ware Wasvat voor de reiniging van alle verontreiniging. Het is waar dat het volle effect van het altaar en wasvat nog niet worden gevoeld, maar dat is omdat we de heilige plaatsen nog niet zijn binnengegaan. Deze representeren de toekomstige eonen.

De heerlijkheid van God wordt niet onthuld in de voorhof, maar wordt verborgen achter een gordijn en ruwe bekleding. Evenmin heeft God Zijn heerlijkheid aan deze wereld of eon onthuld. Maar in het duizendjarige tijdperk zal er op zijn minst een gedeeltelijke onthulling van Zijn grootheid en pracht zijn. Het huisraad van de heilige plaats, de lampstandaard, de tafel van de toonbroden en het gouden altaar zijn alle wonderschone typeringen van Christus Zelf in die eon, en van het deel dat zal worden genoten door de heiligen van die dag.

Er zal licht zijn — goddelijk licht — in tegenstelling met de huidige tijd, nu dichte duisternis de aarde bedekt, en mensen geen licht kennen behalve het licht van de zon. De kennis van God zal de harten van Zijn volk vullen en de gehele aarde bedekken. Dat is de suggestie van de zevenarmige kandelaar in de heilige plaats.

Ook is de tafel met zijn twaalf broden geheel anders dan het heden met

A.E. Knoch - All in all: Blz. 51 & 52

Het wordt gewoonlijk als waar aangenomen, onder Hebreeuws geleerden, dat de herhaling van het werkwoord, zoals in dit geval, slechts tot nadruk is. — Maar een langdurige en nauwkeurige overdenking van verdubbelde werkwoorden in het Hebreeuws heeft me geleid tot het twijfelen aan dat ze slechts nadruk geven aan de gedachte. Herhaling is een methode om accent te geven, maar deze werkwoorden zijn niet louter herhaald. Ze zijn met zorg vervoegd om het idee aan te passen, en *hun exacte letterlijke kracht is altijd de precieze betekenis volgens de context.*

We zullen een voorbeeld nemen dat bij iedereen bekend is. Adam werd gewaarschuwd dat in de dag dat hij zou eten van de verboden vrucht hij “voorzeker zou sterven”. Deze uitdrukking is een combinatie van onbepaald (TO-DIE)/(te-sterven) en onvoltooid (YOU-ARE- DYING)/(je-bent-stervende). Welnu, dit beschrijft exact wat feitelijk aan Adam gebeurde op die dag. Hij *stierf niet voorzeker*. Maar het proces van sterven werd werkend in hem, dat vele jaren later tot zijn dood leidde. Hij was “stervende, om (uiteindelijk) te sterven”. Dit sterven bracht hij over op geheel zijn nageslacht, en dit is het dat de mensheid tot zondaars maakt. Van geboorte af zijn we stervend tot het leven volkomen weg is. Is het niet veel beter om het Hebreeuws letterlijk te nemen, dan de kracht ervan te negeren door het louter tot nadruk te maken? Het laatste spreekt de feiten tegen. Het eerste bevestigt en verklaart ze.

Omdat we niet de gebruikelijke weergave geven, is een woord van verduidelijking noodzakelijk met betrekking tot de Hebreeuwse, zogenoemde “tijdvormen”. Er zijn er slechts twee. Ze worden gewoonlijk “verleden” en “toekomend” genoemd. Deze namen zijn misleidend, want het verleden wijst vaak naar de toekomst en toekomend wordt vaak voor het verleden gebruikt. Het is vanzelfsprekend dat deze vormen niet aan tijd refereren. — *Het Hebreeuws kent geen tijdvormen.* — De tijd moet uit de context worden afgeleid. Na veelvuldige experimenten en voortgezette overdenking zijn we er praktisch zeker van dat het “verleden” een FEIT uitdrukt, en “toekomend” een PROCES of onvoltooide handeling, die gaande is. Aldus is STERVEN een feit, los van de tijd, en JE-BENT-STERVENDE, is het proces van ontbinding dat voortdurend werkzaam is. . . .

hun algemene opbouw verandert niet. Elk heeft een voorhof, een heilige plaats, en een allerheiligste. In hun gemeenschappelijke systeem lijken we een typering of illustratie te hebben van de verschillende werelden of systemen en de corresponderende eonen of tijdperken.

Trouwens, de tabernakel wordt afzonderlijk gerelateerd aan de kosmos of wereld wanneer we lezen (Heb. 9:1, S.V.) van een “wereldlijk heiligdom” of heilige plaats. Ook wordt dezelfde uitdrukkingvorm gebruikt voor de twee heilige plaatsen als we vinden in verband met de eonen. Beiden tezamen worden “de heiligen der heiligen” genoemd (Heb. 9:25). Het binnenste heiligdom wordt “het heilige der heiligen” genoemd (Hebr. 9:3). Ze corresponderen exact met “de eonen van de eonen” en “de eon van de eonen”. Ze zullen niet alleen dienen om deze uitdrukkingen te verklaren, maar suggereren een intiemere relatie.

De tabernakel en het tempelsysteem verdelen het rijk van de ruimte in verdelingen die in aantal en karakter overeenkomen met de werelden en de eonen. Er zijn er vijf in elk, en in dezelfde volgorde, die door treffende overeenkomsten gekenmerkt worden. Beiden geven ons de weg naar God één voor de individuele zondaar, de ander voor het ras. Alles is, natuurlijk, beperkt tot het aardse standpunt, want geen tabernakel of tempel kan mogelijkwijs de onmiddellijke en ongehinderde toegang illustreren die de bediening van verzoening voor de huidige genade karakteriseert.

De vijf verdelingen die wezenlijk zijn voor het tabernakel systeem zijn: (1) buiten het kamp, (2) binnen het kamp, (3) de voorhof, (4) de heilige plaats, (5) het heilige der heiligen. Deze vallen gemakkelijk uiteen in drie en twee, want slechts de laatste twee zijn in de tabernakel zelf, en worden de “heiligen der heiligen” genoemd, evenals de laatste twee werelden of eonen worden onderscheiden door de werkelijke intrede in de sfeer van Gods aanwezigheid, en de “eonen der eonen” worden genoemd.

Er wordt inderdaad erg weinig gezegd over de wereld buiten de legerplaats. Hetzelfde is waar van de eerste eon. Evenals de enorme uitgestrektheid die het kamp van het uitverkoren volk omringde, liggen er vergezichten van tijd die de eerste wereld of eon vormden. Toch zijn er suggestieve hints die hen verbinden. Wij werden gekozen in Christus vóór de nederwerping, dat is, in de eerste wereld of eon, want de nederwerping was de afsluiting ervan. En onze plaats is buiten de legerplaats van Israël. In ruimte

sluiting²⁵, de beEINDIGING en de SAMEN-beEINDIGING. Het eerste is de uiteindelijke climax, een enkel punt in de tijd. De laatste is de afsluitende periode die eindigt met de voltooiing²⁶. De huidige eon zal een ietwat verlengd seizoen aan zijn einde hebben dat wordt vergeleken met een oogst. Het zal de gerichten (of oordelen) van de eindtijd insluiten, zoals door onze Heer wordt gedetailleerd in Zijn gelijkenissen van het dolik (onkruid) van het veld en het sleepnet (Mat. 13:37-43, 47-51). De volgende eon zal eveneens een gericht- of oordeels-seizoen aan zijn einde hebben. Het karakter van deze perioden is niet van toepassing op onze huidige studie. Alles wat we willen benadrukken is het feit dat *ze langere perioden van tijd zijn*, niet een plotselinge crisis, zoals de voltooiing²⁷.

In dit licht wordt “de afsluiting²⁸ van de eonen” duidelijk. Het is niet gelijk aan die uiteindelijke, culminerende, crisis die de voltooiing²⁹ of vol-einding wordt genoemd, want dat kan niet komen tot de eonen eindigen. Het valt binnen de eonen. Het is hun besluitend gedeelte. En is dit niet wat we zouden verwachten in een brief als de Hebreeën? Evenals al de Besnijdenis-geschriften is hun draagwijdte strikt beperkt tot de eonen.

De brief aan de Hebreeën handelt louter over het Besnijdenis-gezichtspunt van het werk van Christus. Het laat zich niet in met de naties en het huidige evangelie voor hen. Vermengd met huidige waarheden scheidt het verwarring. Gescheiden gehouden verlicht het ons met betrekking tot de heilige natie en Gods handelen met hen in andere tijden. In het negende hoofdstuk wordt Christus voorgesteld als het Antitype van Israëls hogepriester en de offerandes die Hij ieder jaar offert om de natie dichtbij te houden.

DE TABERNAKEL, EEN TYPE VAN DE WERELDEN OF DE EONEN

De tabernakel en tempel zijn typen van toekomstige geestelijke realiteiten, en wijzen de toegangsweg aan naar de aanwezigheid van een heilig God. De tabernakel typeert de Pinkstertijd. Salomo's heiligdom stelt het duizendjarig rijk voor en Ezechiël's huis wijst naar de nieuwe aarde. Maar

²⁵ conclusion

²⁶ consummation

²⁷ consummation

²⁸ conclusion

²⁹ consummation

15 De Onvergeeflijke Zonde

“Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden. Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.” (Mat. 12:31-32).

“Voorwaar, Ik zeg u, dat alle zonden aan de kinderen der mensen zullen vergeven worden, ook de godslasteringen, welke zij gesproken mogen hebben; maar wie gelasterd heeft tegen de Heilige Geest, heeft geen vergeving in eeuwigheid (voor de eon), maar staat schuldig aan eeuwige (een eonische) zonde.” (Mar. 3:28-30)

“Ik zeg u: Een ieder, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook de zoon des mensen belijden voor de engelen Gods; maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal verloochend worden voor de engelen Gods. Een ieder, die een woord zal spreken tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar wie tegen de Heilige Geest zal lasteren, het zal hem niet vergeven worden.” (Luk. 12:8-10)

Twee uitspraken uit de boven aangehaalde passages worden aangegrepen om te bewijzen dat er geen redding is voor diegenen die de heilige geest lasteren. Deze zijn, “de lastering van de geest zal niet vergeven worden” (Mat. 12:31), en “degene die de heilige geest lastert zal niet vergeven worden” (Luk. 12:10). Deze passages, zo wordt ons verteld, ontkennen volkomen de redding van allen. (1 Tim. 4:10) en de verzoening van het heelal (Col. 1:20). Ons wordt verteld dat dit passages zijn die we weigeren te geloven. Voor de oppervlakkige lezer lijkt dit waar te zijn. Maar iemand die nauwkeurig het Grieks onderzoekt, of wat ook kan, een concordante interlineair, zal vinden dat deze passages op geen enkele manier andere delen van de onfeilbare onthulling van onze God ontkennen.

Allereerst, ieder die de alle passages aandachtig leest zal zien dat de tijd van handelen is omschreven. Hij is beperkt tot de grenzen van slechts twee eonen. Met aanzienlijke gedetailleerdheid worden we geïnformeerd dat de vergeving niet mogelijk is — nog in deze eon noch in die welke toekomstig is. Dit is in exacte overeenstemming met de feiten van andere schriftgedeelten. Vergeving heeft zijn plaats in het duizendjarige koninkrijk en de afkondiging daarvan. De vraag van vergeving komt op geen enkele andere tijd naar voren. Na die tijd is het gericht van de grote witte troon, wanneer

alle ongelovigen de tweede dood zullen binnegaan. Vergeving kan geen plaats hebben in de nieuwe aarde. Bij de voleinding worden mensen niet vergeven, maar gerechtvaardigd. Een intelligente studie van de Schriften zal de beperking van vergeving, in deze passage, tot deze eon en de toekomstige, bevestigen. Daarin is geen vergeving voor diegene die de heilige geest lasteren.

Dan rijst de vraag: “Spreken de twee uitspraken, die niet specifiek tot deze eonen zijn begrensd, deze beperking tegen, of zijn ze ermee in harmonie?” De negatie die wordt gebruikt is absoluut, niet relatief. Hoe zullen we “zal niet worden vergeven” verstaan? Los van de context moeten we toegeven dat er hiervoor geen mogelijkheid lijkt te zijn. Wel zouden we kunnen betogen, dat ze, in feite, nooit zullen worden vergeven, omdat ze zullen worden gerechtvaardigd (Rom. 5:18) en verzoend (Col. 1:20), wat oneindig veel meer is. Maar dit zal niet geheel tevreden stellen, want degenen die niet gewend zijn aan de nauwkeurigheid van de Heilige Schrift zouden het voor muggezifterij of louter spitsvondig redeneren kunnen aanzien.

De werkelijke oplossing ligt in de tijdsvorm van het gebruikte Griekse werkwoord, en dat zullen we nu proberen voor allen duidelijk te maken, zelfs voor diegenen die niets van het Grieks weten. Het werkwoord, wordt in het Grieks onderverdeeld in drie grote klassen, zoals wordt getoond op pagina 25 van THE GREEK ELEMENTS uit de Concordant Library. Deze zijn the *Onbepaalde*, de *Onvoltooide*, and the *Voltooide*. De eerste stelt een *feit*, als “de Zoon des Mensen heeft autoriteit op aarde om zonden te *vergeven*” (Mat. 9:6). Er is hier geen vraag naar de tijd, want de werkwoordsvorm is Onbepaald.¹⁷ De laatste vorm, de *Voltooide*, verteld ons van de *toestand* resulterend uit een handeling, zoals “Kind, uw zonden *zijn u vergeven*” (Mar. 2:5). De tweede vorm echter, de *Onvoltooide*, handelt met een actie in voortgang, zoals, “wij zelf, eveneens, *zijn vergevende* een ieder die ons iets schuldig is” Lukas 11:4).

Een volledige heranalyse van het Griekse werkwoord tijdens het samenstellen van de Concordante Versie bracht enige feiten aan het licht die niet kunnen worden gevonden in de gebruikelijke grammatica's en woordenboeken. Het werd, onder andere, waargenomen dat de *toekomstige vormen*,

¹⁷De Aorist

is “weggedaan”, tenzij we het begrenzen tot het geloofs-begrip van onze positie voor God, en dat is een Paulinische doctrine, die nogal vreemd is aan het onderwijs van de Hebreeënbrief.

De American Revisers suggereren het woord “voltooiing²⁰” voor “einde²¹” in de marge. De Concordante Versie heeft “afsluiting²²”. En dit is een belangrijk punt, we zullen het bewijs volledig geven. “Einde” is gewoonlijk de misvertaling van *telos* BEEINDIGING²³, wat de Concordant Version weergeeft als “consummation”, dat is de echte voleinding of voltooiing. Maar het woord dat hier wordt gebruikt is verrijkt met het voorvoegsel SAMEN. Letterlijk is het de SAMEN-BEEINDIGING, of de “conclusion”, de afsluiting van de eonen. Slechts door het bestuderen van al de voorkomsten ervan zullen we in staat zijn om de volle betekenis van deze term overtuigend vast te stellen. Het wordt elders slechts in Mattheüs gevonden, en altijd in de uitdrukking “the conclusion of the eon”, de afsluiting van de eon. De passage voor ons verschilt alleen in het feit dat, in plaats van het enkelvoud “eon”, we het meervoud “eonen” hebben. Als we de relatie kunnen ontdekken die de “conclusion of the eon” inhoudt tot een enkele eon, zullen we in staat zijn om vast te stellen hoe de “conclusion of the eons” is gerelateerd aan alle eonen. Het volgende zijn alle voorkomsten:

Staten Vertaling, *De afsluiting van de eon(en)*

- Mt. 13:39 de oogst is de voleinding der wereld (de afsluiting van de eon)
 40 alzo zal het ook zijn in de voleinding dezer wereld (de afsluiting van de eon)
 49 alzo zal het in de voleinding der eeuwen wezen (de afsluiting van de eon)
 24: 3 En welk [zal] het teken [zijn] van uwe toekomst en van de voleinding der wereld? (de afsluiting van de eon)
 28:20 Ik ben met ulieden alle de dagen tot de voleinding der wereld (de afsluiting van de eon)
 Heb. 9:26 maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen (de afsluiting van de eonen) geopenbaard, om de zonde te niet te doen door Zijns zelfs offerande.

We moeten helder onderscheid maken tussen de voltooiing²⁴ en de af-

²⁰consummation

²¹end

²²conclusion

²³FINISH

²⁴consummation

hun geschriften. Omdat dit in iedere andere passage gedaan wordt, bestaat er geen reden om “zonde” hier een speciale betekenis te geven.

De doctrine van de verwerping van zonde bij de afsluiting van de eonen is de schriftuurlijke oplossing voor één van de ernstigste problemen die velen verbijstert tijdens het overpeinzen van Gods omgang met de zonde. Niet wetend dat zonde in essentie het falen als gevolg van de werking van de dood is en dat God zonde kon introduceren zonder Zelf een fout te maken, en haar kan rechtvaardigen en haar zal verwerpen wanneer de taak ervan volbracht is, proberen mensen Hem van elk verband met de binnenkomst ervan te redden, Hem daarbij zelfs van Zijn godheid en almacht en voorkennis berovend om dat te bereiken. Zij verdringen Hem zelfs door een machtigere anti-god, niet van Zijn schepping, noch onderworpen aan Zijn troon.

Verzoening vraagt om meer dan het louter ophouden van zonde. Zonde heeft zulke afschuwelijke verwoestingen in de harten van sommigen van Gods schepselen aangericht dat louter de afwezigheid ervan niet voldoende is om hun genegenheid te winnen. De opluchting zal groot zijn, maar de herinnering aan de ellende ervan zal blijven knagen, tenzij het zowel wordt verworpen als gerechtvaardigd. Dan zal God laten zien hoe essentieel zonde was voor het verleden en hoe overbodig zij is voor de toekomst. Zij zal worden gerechtvaardigd door haar resultaten. Zij zal worden verworpen omdat ze niet alleen niet nodig is voor enige verdere onthulling van Gods hart, maar zonder meer subversief is voor zowel Gods heerlijkheid als voor het goede voor Zijn schepselen.

Zelfs diegenen die de meeste eerbied hebben voor de Authorized Version zullen de weergave van Hebr. 9:26 nauwelijks excuseren. “Maar nu eenmaal in het einde der wereld is Hij verschenen ...” kan op rationele gronden niet worden verklaard. Christus is verschenen, maar het was niet aan het einde der wereld. De American Revisers veranderen dit in “het einde van de eeuwen (ages)”, wat veel beter is, tenminste wat het woord eon betreft. Maar dit staat bloot aan dezelfde tegenwerping. De eonen zijn op geen enkele wijze nu beëindigd. Christus verscheen noch aan “het einde der wereld” noch aan het “einde der eeuwen”. En, kunnen we toevoegen, zonde is niet “weg gedaan” in enige duidelijke, intelligente zin. Zelfs in de gelovige is er bewijs van zonde aanwezig. We kunnen niet zeggen dat het

die de uitgangen van de onvoltooide vorm hebben, deelnemen aan de natuur van deze vorm, en spreken van een handeling in haar voortgang, in beperking van de tijd van de context. Alle van deze vormen worden onderscheiden door de —ING uitgang in de Engelse Concordant Greek Text. Daarom zouden de passages die we beschouwen in werkelijkheid weergegeven behoren te worden “zal niet zijn *wordend* vergeven”, zoals in de Sublinear. Het is jammer dat dit niet zonder meer in de Versie kan worden overgenomen. Maar allen die de sublinear hebben die altijd in zulke gevallen behoort te worden geraadpleegd, zullen geen moeite hebben om de onvoltooide vormen te herkennen, want deze staan altijd in de —ING vorm.

Dat de toekomstige vorm van het werkwoord *mag* worden beperkt wordt duidelijk uit het feit dat *precies dezelfde vorm (aphethēsetai)* wordt gebruikt in Mattheus 12:31 en 32. Veel geduldig onderzoek, en jaren van ervaring sinds dit feit voor het eerst werd waargenomen, hebben de samensteller van de CONCORDANT VERSION ervan overtuigd dat *de Griekse toekomstige (tijd) met een negatie altijd tot de tijd van actie beperkt is.* Het wordt niet voor altijd ontkent. Als de lezer dit wil controleren door middel van de CONCORDANT GREEK TEXT met de interlineair zal hij tot dezelfde conclusie komen, en het zal een bron van tevredenheid voor hem zijn, want het *stelt* een aantal meest belangrijke vragen werkelijk *vast*, en dat overtuigend. Bovenal, laat het ons toe *alles* te geloven dat God gezegd heeft, en zorgt ervoor dat we niet één deel van Zijn Woord tegen een ander hoeven opzetten.

Hoe leerzaam en belangrijk dit feit is kan worden gezien vanuit andere passages. Wanneer we in Joh. 3:36 de onvoltooide tijd letterlijk weergeven, lezen we, “De gelovende in de Zoon is hebbend eonisch leven, doch de hardnekkige tot de Zoon zal het leven niet ziende zijn, maar de verontwaardiging van God is op hem blijvende.” De vertaling “zal het leven niet zien”, uit z’n context gebroken, heeft velen gehinderd in het accepteren van Gods heerlijke doel. Dit heeft zijn wortels in de misvertaling *eternal*, dat is “altijddurend”, want, als er van eeuwig leven sprake is in één deel van de zin, dan kan “zal het leven niet zien” geen beperkingen hebben. Maar als *eonisch* leven wordt beloofd aan de gelovige, zal een verstandige lezer zien dat het ook eonisch leven is wat de hardnekkigen niet zullen zien. En dit wordt absoluut zeker gemaakt door de vorm van de Griekse toekomstige

tijd. Het behandelt geen feit maar een onvoltooide, beperkte handeling. De context, de vorm van het werkwoord, en de duidelijke verklaringen van God in andere gedeelten van Zijn Woord zijn in heerlijke overeenstemming. Als we “zal het leven niet zien” als een feit voor altijd nemen, moeten we botsen met de context, moeten we de vorm van het werkwoord negeren, en moeten we Gods grote beweringen ontkennen dat de dood zal worden afgeschaft (1 Cor. 15:26) en dat, in Christus, allen levend gemaakt zullen worden (1 Cor. 15:22).

Het is heerlijk om in staat te zijn om te genieten van en te groeien in *alles* dat God heeft onthuld! We behoeven ons geen zorgen te maken over elkaar tegensprekende passages. Ze bestaan niet! Slechts in onze onwetendheid van de nauwkeurigheid van de Heilige Schrift konden we teksten naar voren brengen om ons ongeloof in Gods heerlijke eindresultaat te versterken. Om feiten als deze te toetsen, laten we dan niet terugvallen op traditionele geleerdheid. Zij is al lang stereotiep geworden en durft haar eigen tekortkomingen niet toe te geven. Ik heb nog nooit een Griekse grammatica gezien die helder onderscheid maakt tussen werkwoordsvormen die in de onbepaalde vorm, en die in de onvoltooide vorm van het voortgaande proces staan. Evenmin vragen we iemand te vertrouwen op onze verklaring dat het zo zou zijn. Met de Concordante Interlineair kan ieder voor zichzelf toetsen en zijn geloof vestigen op de onweerlegbare feiten.

Laat ieder die de geest van God heeft oordelen: Zullen we luisteren naar leringen die berusten op hun eigen reputatie en de feiten verwerpen wanneer deze weg Gods onthulling in een uitzichtloos intern conflict brengt? Of zullen we rustig dat Woord zelf raadplegen, wat we nu als nooit tevoren in staat zijn om te doen, wanneer deze weg aan ons de meest verfijnde harmonie en volledige overeenstemming onthult? Als het Woord van God een grote hymne was, wat het inderdaad is, zou mijn oor nooit de jazz kunnen verdragen die de theologie ervan gemaakt heeft. Maar nu dat mijn hart zijn hemelse harmonie heeft gehoord, en mijn geest wordt bezielde door de zoete harmonie ervan, is het een marteling om de ratelende wanklank van harde en hardnekkige harten te horen, die, egoïstisch tevreden met hun eigen veiligheid, het verder proberen te verzekeren door anderen te veroordelen tot eeuwige verdoeming, ondertussen Gods Woord, Zijn wegen en Zijn wereld met ondraaglijke wanklank vullend.

17 De Verwerping van Zonde

Dat Christus verscheen om “zonde weg te doen door het offer van Hemzelf” zal zelden worden ontkend. (*vergl.* Heb. 9:26 NBG) Het staat in de Bijbel, en in verdunde vorm, kom je het niet zelden tegen in de religieuze literatuur. Het in het oog springende onderwijs van deze woorden, dat volledig door de context wordt ondersteund, is dat het offer van Christus van zo’n weergaloze kracht en doeltreffendheid is dat zonde, het feit zelf, niet slechts de vele daden, zal worden “weggedaan” of verworpen. Het is onze opzet om nauwkeuriger onderzoek te doen naar de betekenis van deze uitdrukking door de belangrijkste termen ervan te bestuderen en de draagwijdte ervan met de context waarin zij wordt gevonden te harmoniseren.

Zulk een geruststellende gedachte, zo’n kolossale bewering, is te veel voor het menselijk hart, zodat de belangrijkste bezigheid van de uitleggers niet is geweest dit uiteen te zetten, maar het binnen de nauwe grenzen van hun geloofsbelijdenis in te sluiten. We zullen enkel de belangrijkste methoden noemen die worden gebruikt om de draagwijdte van deze passage te beperken, opdat het heerlijke licht ervan onze harten niet zou verlichten. Het wordt gewoonlijk teruggevoerd tot de gelovige en zijn zonden. Het wordt verondersteld het effect te zijn van het offer van Christus op zonde in de huidige tijd. Anderen, die zien hoe onbevredigend zulke verklaringen zijn, geven er de voorkeur aan het op het zondoffer terug te voeren, wat door Christus’ dood opzij is gezet.

Een zorgvuldige bestudering van het woord “zonde” in de brief aan de Hebreeën zal laten zien dat het niet voor het zondoffer wordt gebruikt, zoals dat in het Hebreeuws het geval is. Niet alleen wordt dit duidelijk vanuit vele van de passages, maar het wordt boven twijfel verheven, wanneer we die plaatsen beschouwen waar werkelijk naar het zondoffer wordt verwezen. Dan is het of een offer (Heb. 5:1) of offerande voor de zonde (Heb. 10:18 s.v.) of wordt een speciale uitdrukking “betreffende zonde” gebruikt (vgl. Heb. 10:6,8 s.v.). In deze gevallen heeft de Authorized Version het gerechtvaardigd gevonden het woord “offer” toe te voegen. Het was nodig deze onderscheiding aan de Hebreeën duidelijk te maken, hoewel zij zich goed bewust waren van het feit dat “zonde” werd gebruikt voor het offer in

Zoende, concluderen wij dat de zonde tegen de heilige geest niet vergeven zal worden in de gespecificeerde tijd, de enige tijd dat vergeving wordt aangeboden, in deze eon en de volgende, gelijk geschreven staat. (Bovendien, heeft het betrekking op de afkondiging van het koninkrijk aan Israël, en niet op de huidige genade.) De uitspraken waarin deze tijdslijm niet direct wordt bijgesloten impliceren hetzelfde in de vorm van het werkwoord. Dientengevolge, wordt het lot, na de volgende eon, van degenen die deze zonde plegen, niet bepaald door deze passages, maar door andere duidelijke verklaringen.

De zonde tegen de heilige geest zal *niet* worden vergeven (Luk. 12:10). Ze zal worden *gericht of geoordeeld*. Degenen die haar plegen staan voor de grote witte troon en zullen de door onze Heer opgelegde straf voor deze zonde ondergaan. Zij zullen in de poel des vuurs worden geworpen, die de tweede dood is. Daarna, wanneer de dood wordt afgeschaft, en allen levend gemaakt worden bij de voleinding, zullen zij, met de gehele rest van de mensheid, gerechtvaardigd worden en met God verzoend worden door het bloed van het kruis van Christus.

De ruwe redenering die concludeert dat diegenen die nooit vergeven worden nooit gered zullen worden is een goed voorbeeld van hoe redeneren vanuit onwetendheid ongelooft veroorzaakt en mensen in angst en volkomen wanhoop gevangen houdt. Hoe velen hebben zich voorgesteld dat ze deze zonde gepleegd hebben en wat hun hele levensloop bedierf! Degenen die dit als bewijs naar voren brengen dat Colossenzen 1:20 niet waar is, maken zich aan twee misdaden schuldig, de meest verwoestende die de mens kan plegen — onwetendheid en ongelooft zo hardnekkig dat het durft om één passage van Gods Woord tegen een andere op te zetten en daarmee Hem tot een leugenaar maken.

Huidige theologische uitdrukkingen hebben veel gedaan om ons begrip van de “verzoening doen¹⁸” naar beneden te trekken. De term “verzoening doen” zelf, zo vrijelijk gebruikt, verraad de geestelijke armoede van degenen die het gebruiken. In dit beeld zou gezegd kunnen worden dat het lijden van Jozef, zijn afwezigheid van zijns vaders huis de zonde van zijn broers voor een tijd heeft bedekt of verborgen. Maar wat is dat vergeleken met de onthulling van de zonde en zijn rechtvaardiging? Er zijn fasen waarin deze grotere genade precies het tegenovergestelde van “verzoening doen” is.

De economische opvatting over “verzoening doen” verruilt zo veel lijden voor zoveel zonde. Van Christus wordt gezegd dat Hij “plaatsvervangend in onze plaats” stierf. Het werd niet nodig geacht te verklaren hoe één Man in die hoeveelheid kan lijden, of hoe er iets meer dan een louter negatieve ontsnapping van het gericht uit zo’n “transactie” kan komen. De dood van Christus was niet in onze plaats. Het juiste voorzetsel is niet *anti*, IN-PLAATS-VAN, maar *huper*, OVER, ten behoeve van.

Als Jozef had geleden in de plaats van zijn broeders, zou dat niet alleen een grote onrechtvaardigheid voor hem zijn, maar het zou zijn broeders in het land hebben gelaten, gedoemd tot uithongering, zij zouden er geen zier beter op zijn geworden dan voor zij zondigden. Maar aangezien hij, onder de leidende hand van God, leed *voor* hen, leidde het niet louter tot een vrijlating van de straf van hun zonde, maar tot een grote uitredding van het grote kwaad dat hen allen boven het hoofd hing. Door zijn beproevingen werden zij gerechtvaardigd en werd hij verheerlijkt en zij in hem.

Och, dat dit eenvoudige verhaal van Jozef, “de redder van de wereld”, zoals de Egyptenaren hem noemden, ons mag helpen tot hogere gedachten van de redding die de onze is in Christus Jezus! Wij proberen altijd om Zijn “bewerkte verzoening¹⁹” het middel te maken om onszelf uit de zonde te krijgen. God heeft veel hogere gedachten. Hij zal ongehoorde genade voor ons en onuitsprekelijke heerlijkheid voor Zichzelf uit zonde verkrijgen. Mag onze Redder tot ons spreken als Jozef tot zijn broers deed, toen zij met hun misdaad belast waren: “aldus was het niet *gij* . . . maar *God*.”

¹⁸atonement: De oudtestamentische wijze van verzoening doen of verzoening bewerken door middel van bedekking met behulp van bloed

¹⁹atonement

Het moet worden opgemerkt dat de enigen die onrechtmatig leden vanwege deze zondedaad, degenen zijn die haar niet pleegden. Jacob had geen hand in deze misdaad, toch leed hij van de gevolgen ervan. Het verlies van zijn zoon veroorzaakte een hartepijn die slechts zwakjes herinnert aan de vreselijke afgrond die de Vader en Zijn Geliefde op Golgotha zou scheiden.

In Jozef zien we de lijdende Redder. Verre van enig deel in de zonde van zijn broeders, hij is het vlekkeloze slachtoffer die het meest van allen lijdt. Maar zijn lijden is voor hun zonde, niet voor die van hemzelf. En dit is essentieel voor de rechtvaardiging van zijn broeders, want het is louter door zijn ellende dat God het gelukkige resultaat uitwerkt, die hun daad zuivert. Ze worden niet gerechtvaardigd door de blinde ongevoelige krachten van voorzienigheid die gebeuren om de normale resultaten van zonde tegen te werken. Zij worden bevrijdt van alle schuld door het plaatsvervangend lijden van Jozef, die de consequenties van hun zonde niet verdiende, maar wel doorstond.

Zij verdienden verbanning van het huis van hun vader: Jozef droeg het. Zij verdienden hun vrijheid te verliezen: Jozef kwijnde weg binnen gevangenisuren. Zij verdienden te lijden: Jozef verdroeg het.

Dus laten we vrijelijk erkennen dat er een tijdelijk element van onrechtvaardigheid bestaat wat Jozef betreft. De broers konden nooit ook maar iets doen om zijn lijden te rechtvaardigen. Als God zijn broers kan rechtvaardigen moet Hij eveneens iets doen om Zichzelf te rechtvaardigen met betrekking tot Jozef.

Vandaar dat Jozef wordt verheven tot de tweede plaats in Egypte. Het lijden van Jozef leidt tot de rechtvaardiging van God in het leggen van de last van hun zonde op hem. Hoeveel hij ook geleden mag hebben in de put en in de gevangenis, hoe gelukkig moet hij geweest zijn om de redder van zijn familie te worden! En toen alles achter de rug was, zou hijzelf de eerste zijn om God te rechtvaardigen voor de ziele-smart en ellende die zoveel zegening met zich meevoerde.

Aldus zien we dat de zonde van de mensheid gerechtvaardigd kan worden door het lijden van een Redder, en de ogenschijnlijke onrechtvaardigheid aan de Redder wordt volledig gecompenseerd door God Zelf, door Hem de hoogste plaats aan Zijn rechter hand toe te kennen.

16 **Rechtvaardiging van Zonde**

Het lijkt op het eerste gezicht ongelooflijk, dat een daad zowel goed als verkeerd kan zijn, zowel recht als onrecht. Maar wanneer we zien dat de zondigheid van een daad niet in de daad zelf ligt, maar in haar relatie met diegenen die erin worden betrokken, is het niet moeilijk om te zien, hoe welke gegeven actie dan ook, zowel goed als slecht kan zijn. We kunnen bijna iedere denkbare daad in twee tegengestelde omgevingen plaatsen en haar transformeren van een misdaad in iets wat aanbevelenswaardig is, en *vice versa*. Omstandigheden verschaffen het morele kleed van menselijke activiteiten. Het eten van fruit wordt vaak aangeprezen als zijnde goed voor de gezondheid. En dat is het normaal gesproken ook. Toch was dit het dat ziekte in de wereld introduceerde!

Geen daad is zonde in zichzelf. Onder bepaalde condities kan het juist zijn. In andere gevallen is het verkeerd. Een kus is gewoonlijk veel meer dan juist, maar de kus van Judas valt onder de gemeenste van alle misdaden. De moraliteit van een daad ligt niet in de handeling maar in zijn relatie tot degenen die erbij betrokken worden. *Zonde is relatief, niet absoluut.*

Het is geen zonde voor de overheid om te doden, hoewel het vaak de straf is voor dezelfde daad. Er is geen essentieel verschil tussen een executie en een moord. Beiden definiëren een gewelddadige dood. Maar in het ene geval wordt het gedaan met de benodigde autoriteit; in het andere geval is het een tarten van de wet van een land.

De grote doctrine van rechtvaardiging bestaat in het omgeven van onze zonden met een goddelijke omgeving waarin ze niet louter bedekt worden of door de vingers gezien, maar werkelijk omgevormd in rechtvaardige daden die voor de balie van het universele recht zullen worden gehandhaafd. Hoe zou het anders kunnen zijn? Geen aardse rechter kan een misdaad zuiveren, of een misdadiger vrijspreken, of rechtvaardigen wat hij gedaan heeft, tenzij de omstandigheden van de zaak het waarborgen. Maar zo'n tribunaal kan een zaak niet door een uitspraak rechtvaardig maken, want het kan de omstandigheden die de misdaad begeleiden niet aanpassen of veranderen.

Een concreet geval komt in me op terwijl ik dit schrijf. Een groot aantal jaren geleden ontving een veroordeelde de gave van God na zijn veroordeling. We zullen aannemen dat hij schuldig was aan doodslag. In ieder geval, hij werd ter dood veroordeeld. Een ieder die met de genade van God vertrouwd is zou natuurlijk verlangen iets te doen om zulk een man van de straf te redden. Ik zou graag in staat zijn iemand te rechtvaardigen die alreeds gerechtvaardigd voor God is.

Hoe kan dit worden gedaan? Als het dode slachtoffer tot het leven kon worden teruggebracht en zijn tijdelijke dood voor hem werkelijk als nuttig bewezen kon worden alsook voor iedereen die erbij betrokken was, zou zelfs een aardse rechter zijn beslissing herzien. Waarom iemand veroordelen voor het doen wat op het goede voor die ander uitliep, zelfs als zijn eigen motief slecht was en de ogenschijnlijke effecten rampzalig? Ongeacht hoe diep een mens een ander kan haten, hoe erg het kwaad hij de ander probeert aan te doen, als hij in zijn boze opzet niet slaagt of door een iemand voor een ander karretje wordt gespannen, kan geen aardse rechtbank hem veroordelen voor de bedoelde misdaad. De mens is de speelbal van omstandigheden en omstandigheden zijn de dienstknechten van God.

Zo is het dat God deze daad zal afhandelen. Als het slachtoffer, op één of ander manier, tot het leven werd teruggebracht, zou de aanklacht niet ontvankelijk worden verklaard. Dit is precies wat God zal doen. Hij zal hem uit de dood opwekken, en aldus de aanklacht van moord overtuigend te niet doen. Als de zaak werd herzien tot een poging om te kwetsen, zou het slachtoffer zelf voor vrijspraak pleiten als het feitelijk in goed zou resulteren. De God die de kracht heeft om de doden op te wekken staat niet machteloos in de kleinere zaken van het leven. Deze afschuwelijke daad, die volgens elke menselijke maatstaf de dood verdiend, wordt uit de boekrol van het hogerechtshof van het universum gewist.

HET VERHAAL VAN JOZEF

Naast het kruis van Christus, geeft het verhaal van Jozef ons het helderste zicht op de functie van zonde in Gods plan en illustreert hoe een lafhartige en wrede daad gerechtvaardigd kan worden, wanneer deze wordt gezien in het licht van Zijn opzet. Jozefs broers wisten niets van de hongersnood die zou komen. Ze hadden niet het minste verlangen om de dromen

dit over hen bracht. “Want God besluit allen tezamen onder hardnekkigheid ...” (Rom. 11:32). In hun eigen bewustzijn, denken ze natuurlijk dat ze het recht hebben om te denken als ze verkiezen. Het is niet in overeenstemming met Gods opzet dat ze zich bewust zouden zijn van Zijn bestuur. Waarom nu wordt dit kwaad gedaan? “Opdat Hij Zich over allen zou ontfermen” (Rom. 11:32).

Jozefs broers deden kwaad, maar God bestemde het tot het goede. Wij doen kwaad, doch God zal het omzetten in goed. Ja, zelfs als we zondigen, is de genade nog overvloediger. Maar we zondigen niet om verdere schenkingen van genade te bekoren, evenmin zouden we kwaad moeten doen in de al te innige verwachting dat het op het goede zal uitlopen. Zoals we zullen laten zien, hebben kwaad en zonde hun grenzen, voorbij welke ze niet zullen reageren tot het welzijn van het schepsel of de heerlijkheid van God.

Hoe dwaas zouden Jozefs broers hebben gehandeld als ze geredeneerd hadden zoals sommigen van ons vandaag doen! Dan zouden ze gezegd hebben, “Als het zo’n grote zegen tot gevolg had om Jozef in de put te gooien en hem in slavernij te verkopen, waarom hem dan nu niet vermoorden en misschien zal het nog beter uitwerken dan onze vorige zonde”. Hoe dwaas zou dat geweest zijn! Maar dit is precies het verschil tussen te geloven dat God kwaad kan doen en het goede eruit kan ontplooiën, en te zeggen “Laat ons het kwade doen dat het goede kan komen.”

De eerste tijd zouden Jozefs broers met gemengde gevoelens van berouw en vreugde terugkijken op hun behandeling van hem. Verdriet en berouw vanwege hun eigen zonde, voor het lijden van Jacob en Jozef. Vreugde voor hun redding van de hongerdood, voor de teruggave van Jacobs lang verloren zoon en voor zijn verheerlijking. Maar wanneer ze zich realiseren dat God hun daad rechtvaardigt door het de bron van zegen te maken, niet alleen voor henzelf maar ook voor Jacob en Jozef, zou alle berouw verdwijnen, hoewel het hun veroordeling van henzelf zou doen toenemen.

De behandeling van Jozef door zijn broers is een dierbaar beeld van de dood en opstanding van de Zoon van God. Jozefs broers doden hem niet werkelijk, evenals Abraham Isaac niet werkelijk doodde, maar in beide gevallen was er de intentie van het hart, en dat is het wat telt voor God. De broers verbeelden de natie die Christus bloed op hun hoofden bracht. Jacob vertegenwoordigt de Vader, en Jozef de Zoon.

van God. Los daarvan zou de zonde van Jozefs broers niets dan lijden en dood hebben gebracht.

Wij zouden geen kwaad moeten doen en op blind toeval vertrouwen om het tot goed te keren. Het lijkt voor een mens onmogelijk om kwaad te doen en niet te zondigen. Hij heeft geen bestuur of controle over een daad als deze eenmaal heeft plaatsgehad. Zelfs een goede daad, gedaan met de beste bedoelingen, kan leiden tot een ramp. Alles wat we kunnen doen is ons handelen aan de hand van God toevertrouwen, Die alleen in staat is hen tot een gelukkige uitkomst te leiden.

Maar zullen we God aldus beperken? Paulus sprak over *ons*, niet over *Hem*. Dat God kwaad doet wordt zo vaak in de Schriften verteld dat we ons voelen alsof we ons moeten verontschuldigen om te blijven staan op een zo duidelijk feit dat er zo dik bovenop ligt. Niettemin lijken anderen te denken dat we Hem lasteren wanneer we Zijn woorden geloven (2 Kon. 6:33, Neh. 13:18, Jer 19:3; 21:10; 32:42; 36:3,31 39:16; 40:2; 42:17; 44:2,11; Klaagl. 3:38; Eze. 14:22; Mic. 1:12). En iedereen die er nauwkeurig aandacht aan schenkt zal zien dat, wanneer *Hij* kwaad doet, het goede er altijd uit voort komt. Al het kwaad dat Hij over Israël bracht was goed en voor hun welzijn.

Er is heel wat te doen over de zonde van het afwijzen van Gods Woord. Zelfs zijn er die zouden betwijfelen of eeuwige pijniging op niemand behalve “Christus *afwijzers*” van toepassing is. Sir Robert Anderson was er één van. We mogen er zeker van zijn dat koppigheid of hardnekkigheid één van de meest fatale der zonden is. Maar de Schriften maken niet de indeling die de theologie heeft gepoogd te maken, dat zou een groot aantal moeilijkheden opwerpen. Hoeveel licht moet een mens hebben voor hij een afwijzer is? Als hij één heldere evangelie-boodschap hoort is dat genoeg? Wat is een “heldere” evangelie boodschap? Sommige van de “heidenen” hebben nooit van Christus gehoord. Als ze van Hem “horen”, maakt dat hen dan verkiesbaar voor eeuwige marteling, of moeten ze een bepaalde formule horen om eeuwig verdoemd te zijn?

In welke belachelijke bochten moeten we ons wringen wanneer we ons wagen aan een theologisch onderzoek! In de Schriften, is de *hoeveelheid* licht niet de vraag. *Alle* mensen hebben enig licht, en van allen worden verklaard dat ze koppig of hardnekkig zijn. Dit is, als we dat mogen opmerken, het grootste kwaad onder de zon. Toch aarzelt God niet te verklaren dat *Hij*

te vervullen die de lievelingsbroer hun heer zou maken. In feite wensten ze de mogelijkheid van de vervulling te voorkomen. Dus beraamden ze hem te doden.

Maar dit kwam niet overeen met de opzet van God, dus legde Hij het in het hart van Ruben om Jozef te redden, in de hoop hem tot zijn vader terug te brengen. Maar omdat dit ook niet in harmonie met Gods plan was, zond Hij de Midianieten en verhinderde dat met Juda die een kleine winst uit de transactie wist te slaan. Zo werd Jozef verkocht naar Egypte. Is dit niet een vuil en verdrietig toneel van zonde? Samenspannen om hun eigen vlees en bloed te doden vanwege zijn dromen! En werkelijk twintig zilverlingen aanvaardden voor de lieveling van hun vaders hart!

Jozef smeekte hen en vreesde voor zijn ziel, maar ze wilden niet luisteren (Gen. 42:21). Jacob, hun vader, scheurde zijn kleren, deed een rouwgewaad om zijn heupen, rouwde vele dagen om zijn zoon en weigerde getroost te worden. “Ik zal rouwend afdalen tot het onwaarneembare naar mijn zoon.” Zo weende zijn vader over hem. En later, toen ze Benjamin naar Egypte mee wensten te nemen, bracht zijn hart de klaagzang voort die één van de meest trieste in de annalen van zonde is: “Mijn zoon zal niet met u heengaan, want zijn broeder is dood, en hij is alleen achtergelaten: als hem ongeluk overkomt op de weg die gij gaat, dan zult gij mijn grijze haar met verdriet in het onwaarneembare doen neergaan”.

Hoe tragisch de consequenties van deze zonde in de ogen van Jacob waren kan worden gezien vanuit zijn eigen woorden. “*Mij* hebben jullie beroofd: Jozef is niet, Simeon is niet, en Benjamin wilt gij meenemen: *al deze dingen zijn tegen mij*” (Gen. 42:36-38).

Zo was het ogenschijnlijk ook. En zo komt het ogenschijnlijk tot ons wanneer tragische dingen in ons leven sluipen en ons hulpeloos achterlaten. *Alles lijkt tegen ons te zijn*, terwijl, als we slechts Gods gedachten zouden kennen, we zouden zien dat *alles voor ons is*.

Er is een gezegende toekomst waarvoor al onze beproevingen een voorbereiding zijn. Nee, zelfs de zonden van mensen zijn materiaal in Zijn handen waarmee hun redding wordt uitgewerkt. Een God Die Zijn doeleinden slechts kan volbrengen en Zijn schepselen slechts kan zegenen wanneer ze Hem gehoorzamen en in harmonie met Zijn onthulde plannen blijven, zou in deze boze eon nauwelijks mogelijkheden hebben om te werken, en

zou ten onder gaan in zonde en rebellie. Het is de heerlijkheid van Gods wijsheid om Zijn argeloze vijanden voor Zijn opzet te gebruiken, en hun tegenstand aan te wenden om Zijn plannen te begunstigen.

Hoe triomfantelijk groet Jozef zijn broeders! Wat een wonderbaar inzicht in Gods wegen werd hem geschonken! In plaats van wrok te koesteren voor hun behandeling van hem, in plaats van hen te veroordelen voor hun wrede gedrag, stelt hij hen gerust. “Welnu daarom wees niet bedroefd, noch boos bij uzelf, dat gij mij hierheen verkocht hebt: *want God zond me voor u uit om leven te bewaren*” (Gen. 45:5).

Hier hebben we de goddelijke kant van de zonde, die, uiteindelijk, de *werkelijke* waarheid ervan is. Ogenschijnlijk waren zijn broers “verantwoordelijk” voor deze verbanning naar Egypte. Maar zouden ze geweten hebben dat dit slechts de vervulling van zijn dromen verder zou helpen, zouden ze nooit hebben gedaan wat ze deden. Hun motieven waren volledig verkeerd. Hun zonde was afschuwelijk. Maar hun daad was feitelijk goed. Zij was zo goed dat God het als Zijn eigen daad opeist.

En omdat zijn broeders niet geheel waren getroost, herhaalde Jozef de grote waarheid: “God zond me voor u uit om u een nageslacht op aarde te bewaren, en uw levens te redden door een grote verlossing. (vergl. S.V.) Dus het was niet *u* die mij hierheen zond, maar *God* . . .” Het lijkt erop neer te komen dat, als Jozef niet naar Egypte werd gezonden, hun levens in de hongersnood verloren waren gegaan, Egypte zelf bezweken zou zijn, en de landen tevergeefs om voedsel zouden hebben gevraagd. Al de beloften aan Abraham en aan Isaac en aan Jacob zouden hebben gefaald als Jozef niet naar Egypte was gegaan (Gen. 45:7,8).

Bestaat er een andere daad in het leven van de aartsvaders die van zulk vitaal belang voor hun welzijn, of zo essentieel voor Gods heerlijkheid is, als deze zonde? Welke goede daad van hen kan de vergelijking met de heilzame gevolgen ervan doorstaan? De wonderbare waarheid springt er helder en scherp uit. *Het zenden van Jozef naar Egypte was in feite Gods daad, absoluut noodzakelijk voor hun redding. Toch was precies dezelfde daad ogenschijnlijk een afschuwelijke misdaad tegen God en tegen Jozef en tegen hun vader Jacob.*

Als zonde deed het Jozef ogenschijnlijk groot onrecht aan en scheen het Jacob van zijn geliefde zoon te beroven. Als daad van God maakte het

Jozef de redder van de wereld en bewaarde Jacob en al zijn zonen en hun families voor uithongering.

Dit alles lijkt erop alsof we zonde lofprijzen, alsof we zouden zeggen “Laat ons het kwade doen dat het goede mag komen.” In werkelijkheid is het precies het tegenovergestelde. In de praktijk voorkomt het zonde. Telkens wanneer genade en wijsheid van onze Redder God wordt verheerlijkt, willen mensen dat niet meer. Wie wel zo denken maken misbruik van Zijn liefde als zij het al zouden geloven. Maar wanneer het hun harten aangrijpt verliezen ze elk verlangen voor de losbandigheid die het verondersteld wordt te geven. Hun verbazing over Zijn wijsheid onthult de dwaasheid van iedere poging van *hun* kant om zonde te rechtvaardigen, en ze hebben de neiging niet om Hem voor de rechtbank te laten verschijnen.

Het effect van deze waarheid op de toekomst is onbeschrijfelijk groots. Eeuwige, onherstelbare, almachtige zonde is een voorstelling die zo verschrikkelijk is, dat het de geestelijke gezondheid bedreigt van een ieder die het in ernstige overweging neemt. Maar zelfs als we Gods kracht en vermogen zien om de zonde aan te kunnen, stellen de meesten van ons het in ons denken voor als een onuitwisbare vlek op het universum. We stellen ons voor dat het kwade effect ervan eeuwig zal blijven hangen, en dat we met verdriet en berouw erop terug zullen kijken dat het ooit werd toegestaan de schepping binnen te treden.

Zo een donkere wolk zal in de voleinding bij ons de lucht niet verduisteren. Zonde betekent nu berouw en lijden, en het is goed dat het dat doet. Maar dan zullen niet sommige zonden, maar alle zonden gerechtvaardigd worden. Zij zal niet, zoals bij de verkoop van Jozef naar Egypte, de mensheid redden van een hongersnood van fysiek voedsel, maar van dat grotere gemis, de onwetendheid van God, en hen een besef geven van de ontzettende kracht en wonderbare wijsheid die Zijn onvervaarde liefde ten dienste staan.

Dit eenvoudige verhaal verschaft het antwoord op de moeilijkheid die sommigen ervaren in het geloven dat God kwaad doet (geen zonde) om het goede te kunnen bereiken. We worden vaak beschuldigd dat we leren dat “we het kwade zouden moeten doen opdat het goede moge komen” (Rom. 3:8). Hier hebben we een kwade daad die veel goeds teweeg bracht. Maar we erkennen dat dit goede louter werd verkregen door de directe werking